

El general Hivern

written by Alfons Duran Pich | 29 de juliol de 2022

En plena canícula i gràcies a les subvencions de la Unió Europea (això que els cursis descriuen com a “NextGen”), els ciutadans de l'Estat espanyol intenten oblidar-se de les penúries passades i se submergeixen en aigües dolces i salades amb ànim de refrescar-se. Mentrestant, l'aparell de l'Estat es dedica a buscar mecanismes (per foscos i torts que siguin) per veure si poden “trincar” el nombre més gran d'independentistes. Els uns i els altres (perduts en les seves distraccions) no tenen en compte que l'amenaça més gran és que tard o d'hora arribarà l'hivern, un hivern que promet.

Perquè hem de tenir molt clar que l'hivern que ve no serà un hivern qualsevol, serà un hivern semblant a aquell que va aconseguir derrotar Napoleó el segle XIX i Hitler el XX: l'hivern rus.

Des de fa uns mesos és l'hivern rus el que torna a manifestar-se —metafòricament parlant— en el conflicte d'Ucraïna, és a dir, un conflicte geopolític en un territori de l'est europeu, però que té com a un dels seus agents principals el govern d'un país molt allunyat de l'àrea del conflicte: el dels Estats Units.

Perquè per comprendre les arrels del problema només cal contemplar una hipòtesi fonamental. Què faria el govern nord-americà si el seu homòleg mexicà instal·lés equipaments d'atac amb potència nuclear a zones frontereres? Probablement, sense cap mena de dubte envairia Mèxic per a destruir-los. I els observadors imparcials ho comprendrien. El que no comprendrien és el fet que diversos països aprofitessin la conjuntura per vendre armament a l'exèrcit mexicà, sota pretext d'haver de preparar-se per a futures i possibles noves invasions ianquis.

Després han arribat les sancions dels “aliats” (un concepte de

naturalesa ambigua) al govern i als ciutadans de la Federació Russa. Ens hem de preguntar ara quin abast han tingut aquestes sancions i a qui han afectat. Una primera reflexió ens porta a pensar que en un conflicte militar sempre hi ha guanyadors i perdedors, que són els que apareixen a la narrativa dels mitjans de comunicació. Però si aprofundim, sempre hi ha un altre criteri d'anàlisi pel qual s'estableix una diferència entre beneficiats i perjudicats. I és aquest segon grup el que ens hauria de preocupar.

No cal dir que el primer grup el formen la indústria armamentística i els lobbies polítics i militars que la secunden. I també el govern dels Estats Units que ha reprès el control de l'OTAN i ha sotmès els governs "occidentals" a una disciplina pressupostària de perfil prebèl·lic. Tot això com a moviment orientat vers la possible amenaça a mitjà termini de la República Popular de la Xina. Els perjudicats som la resta de ciutadans no implicats en aquest contenciós, però que hem rebut i continuarem rebent molt directament l'impacte del que està passant.

Els pilars econòmics fonamentals del món són molt febles, encara que els amaguin amb injeccions monetàries indiscriminades. El preu dels aliments s'ha disparat, com també ho han fet els preus dels subministraments bàsics (llum, gas, gasolina, etc.). Per exemple, productes tan essencials com ho són els cereals han patit un fort increment. La inflació és a punt d'arribar als dos dígit, fet que fa minvar la capacitat adquisitiva de la població. La pandèmia que continua creixent, amb mutacions, continua incidint en els serveis assistencials i el seu cost. La fam empeny i empeny cada vegada més els fluxos migratoris, sobretot subsaharians, cap al nord. Continuen els problemes de subministrament de materials bàsics, amb discontinuïtats que afecten les cadenes de producció. Es comença a racionar el consum. Baixa també el de fertilitzants.

Mentrestant alguns dels governs "aliats" comencen a adonar-se

que han caigut en un parany del qual en sortiran perjudicats. A curt termini, els països europeus no poden substituir els serveis del proveïdor rus. El simple fet que el gasoducte Nord Stream 1 (el més antic) que serveix els mercats alemanys hagi entrat en una etapa de manteniment (programada) ha fet saltar les alarmes. I si ho allarguen? Uniper, el gegant alemany amb seu a Düsseldorf que és el principal comprador de gas rus ha hagut de ser rescatat pel govern federal a causa de les seves pronunciades tensions financeres.

Paral·lelament, les importacions de gas natural liquat estan limitades per les capacitats dels ports receptors. I si sortim de la bombolla occidental i anem als països més pobres de l'Àfrica i l'Orient Mitjà, en els quals la població depèn de la importació d'aliments bàsics com el blat procedent de Rússia i Ucraïna, es fa palesa la desorientació dels governs locals. No resulta estrany que un informe de les Nacions Unides indiqui que el nivell de població famolenta hagi augmentat en 50 milions entre el 2020 i el 2021. I continua. En alguns països europeus la gent ha sortit al carrer i ha recuperat el moviment social dels "armilles grogues". Un recent sondeig fet a deu països per l'European Council on Foreign Relations indicava que el 35% dels europeus estaven a favor d'un acord de pau tan aviat com fos possible, fins i tot a costa de concessions per part d'Ucraïna a Rússia, i només un 22% (els irreductibles) consideraven que la pau només s'obtindria amb la derrota de Rússia.

I el més greu és que els grans perjudicats són les rendes de les capes mitjanes i baixes de la població. Perquè quan s'analitza el repartiment de la renda disponible del gruix de la població en molts països, t'adones que l'alimentació, els subministraments elementals (llum, aigua, gas, etc.) i el pagament de la hipoteca o el lloguer fan curt. Tot això acompanyat de millores salarials de l'1 o 2% davant d'inflacions del 8 al 10%.

I és evident que aquesta greu situació de crisi estructural es

podria pal·liar, de manera gradual, si es negociés un acord de cessament del foc en el conflicte ucraïnès, amb el suport polític dels governs nord-americà i xinès. I aquest acord hauria d'incloure el compromís per escrit d'una Ucraïna neutral, que podria haver estat un estat federal, tot i que probablement el govern ucraïnès ha cremat definitivament aquesta opció. Que la població de Crimea, el Donetsk i Lugansk exercissin la seva sobirania i ratifiquessin en un referèndum supervisat per les Nacions Unides quina és la seva voluntat política d'adhesió als uns o als altres.

I immediatament, com ha dit el nonagenari Kissinger, intentar restaurar les relacions amistoses entre Europa i Rússia. Aclarir d'una vegada per totes si es vol per part dels governs europeus reconèixer que Rússia forma part de la història d'Europa o si es prefereix que es decanti cap al perfil eurasiàtic. Aquest és un vell assumpte que sempre ha produït molts malentesos. Alguns grans polítics (aquells que Kissinger qualifica d'"homes d'estat", que és el cas dels Roosevelt, Nehru i Atatürk) sabrien el que caldria fer, com ho sabia molt bé el general De Gaulle quan en una ocasió va declarar emfàticament sobre la relació entre Europa i Rússia, "Europa acaba als Urals".